

Pr. Constantin Necula
Pr. Teofan Mada

VENIȚI ȘI VEDEȚI... CU HRISTOS ÎN CETĂTE

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENȚIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului și
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos*
Sibiu – 2018

CUPRINS

Vocația catehetului.....	5
Adolescența, tinerii și Biserica.....	9
Hristos și oamenii lui Hristos.....	83
„Veniți și vedeți!...”	151

ADOLESCENȚA, TINERII ȘI BISERICA¹

Pr. Arhim. Teofan Mada: *Onorat auditoriu, bine ați venit la „Hristos în cetate!” Bine ați venit la a doua manifestare spirituală a proiectului internațional „Hristos în Cetate”, dedicat Anului euharistic în Patriarhia română, organizat de Consiliul județean, Centrul Cultural județean, în parteneriat cu Arhiepiscopia Aradului. Hristos este prezent în Cetatea noastră istorică și temporală și în mod tainic, El construiește cetatea Sa spirituală și veșnică, Biserica, cea care vindecă întregul uman de caducitatea sa fatală, îl transfigurează, îl umple de bucurie, de adevăr și de frumusețe. Biserica dorește în istorie să promoveze comorile sale mereu vechi, dar în același timp, mereu noi: credința ca viață și iubirea dătătoare de viață. Biserica este adevărata tinerețe a lumii. Ea are ceea ce face tăria sau bucuria tinerilor, capacitatea de a se bucura pentru a începe, de a continua fără să se întoarcă și de a continua drumul spre noi culmi. Priviți spre Biserică și veți vedea în ea fața lui Hristos, adevăratul erou smerit și înțelept, profetul iubirii și al adevărului, prietenul tinerilor. Biserica are convingerea că tinerii nu se vor lăsa tentați, seduși de diferitele filozo-*

¹ Conferință susținută la Filarmonica de Stat din Arad, în 14 martie 2014, în cadrul proiectului-program „Hristos în cetate”, organizat de Consiliul Județean Arad și Centrul Cultural Arad, în parteneriat cu Arhiepiscopia Aradului. Coordonator: Pr. Arhim. Teofan Mada.

fii ale egoismului și plăcerii, ale celor ale nihilismului și disperării și că în fața ateismului, fenomen de oboseală și bătrânețe, tinerii vor ști să afirme credința în viață și în Dumnezeu viieții. Desigur realitatea tinerească este un proces foarte complex, dar din ce în ce mai fragmentar. Social-media, instrumentele de comunicare realizează o influență dinamică și continuă asupra mentalităților, obiceiurilor și comportamentelor pe care le au tinerii. După cum vedem cu toții, se poate constata un fenomen de instabilitate, care cuprinde toate domeniile social-umane, cu incidență la nivel psihologic și personal. Fragilitatea și instabilitatea, ce caracterizează adesea pe unii tineri, îi împing la marginea sau la marginalitatea societății, devenind dependenți de droguri, de alcool, de violență și de alte fenomene de deviere. Privitor la sentimente sau la aspectul afectiv, la cel al corporeității, nu de puține ori tinerii sunt influențați de acest climat de furtună socială și se poate vedea un fenomen care este puțin ambiguu, o anumită înclinare spre individualism sau spre narcisism al propriilor interese și nevoi. Cu toate acestea, tinerețea este un fenomen complex și nu lipsesc elemente categoric pozitive, manifestări de credință sinceră și vie, profundă a atâtor tineri și tinere, care mărturisesc apartenența lor la Biserica lui Hristos. În fine, realitatea tinerească trebuie înțeleasă într-o manieră profundă și iubită cu mare spirit de empatie. Dacă, de exemplu, am privi la tinerii din țările sărace, am putea constata sau ne putem da seama că ei sunt o provocare pentru societatea consumismului globalizat sau pentru cultura privilegiilor de care se bucură doar o categorie mică dintre tineri sau chiar dintre adulți. Realitatea tinerească este cumva un fenomen urgent. Este o necesitate stringentă și manifestă o înțelegere diferită și chiar un aju-

tor pe care trebuie atât societatea civilă, cât și comunitatea eclezială, să le acorde tinerilor.

Oaspetele nostru de astăzi, invitatul din această seară, este în măsură să vorbească despre problematica adolescenței sau a tinerilor: Părintele Constantin Necula de la Sibiu. Pe părintele l-am cunoscut în 1991, la o priveghere la Sihăstria. Tineri fiind noi atunci, mergeam, ca și generația de astăzi, acolo unde era lumină. Ulterior, am devenit colegi de clasă la Sibiu și s-a legat între noi o prietenie sinceră, de respect și emulație. Petreceam noaptea foarte mult în sala de lectură, ca la sfârșitul unei săptămâni să constatăm cine a citit cele mai multe cărți. Eu cu greu depășeam cinci cărți pe săptămână. Costică totdeauna citea peste cinci! Alergarea sa pentru Evanghelie a continuat. El deține un fel de record, în multe privințe, al pastorației, al implicării clericilor din Biserică. Are peste 300 de conferințe în țară și în străinătate, colindând toată Europa, centrul Africii și Sudul Americii. Este un scriitor neobosit. Are un număr de 55 de cărți. Una dintre ele este un bestseller în materie de carte creștină la noi, „Îndumnezeirea maidanului”, care abordează o problematică foarte delicată pentru conștiința bisericească de astăzi. Am putea spune foarte multe despre părintele Necula, dar doresc ca el să ne vorbească, să ne împărtășească din experiența sa și eu aștept ca dumneavoastră să puneți multe întrebări. Prezența domniei sale aici este întâi de toate pentru dialog și comunicare.

Părinte Constantin Necula, bine ai venit la Arad! Prietene, bine ai venit la „Hristos în Cetate”!

Pr. Constantin Necula: Mulțumesc tare mult! Sărut mâna! Mulțumesc foarte mult Înaltpreasfinției sale că m-a primit în Cetate, pentru că starețul Cetății e vlădicul și fără de el nu putem merge mai departe.

Vă mulțumesc mult, Înaltpreasfinția Voastră! Domnule președinte (al Consiliului Județean, n. n.), vă mulțumesc că ne-ați dat șansa să fim împreună. De obicei, ne strângem noi pentru altele, nu ca să vorbim despre Dumnezeu și tineri, dar e foarte bine când ne strângem cu ajutorul celor care ne rânduie viața cetății și așa.

Îi mulțumesc părintelui decan, de care mă leagă o prietenie curată, sinceră și de fiu către tată, îndrăznesc să spun. Bucuros sunt de fiecare dată de biruințele facultății de aici, ca și de biruințele celei de la Sibiu și vă mulțumesc dumneavoastră, pentru că sunt convins că tot vineri 18¹⁰ e și la dumneavoastră, nu numai la mine. E drept că ne despart câteva sute de kilometri făcute astă-noapte. Aseară, pe vremea aceasta eram la Cluj și mă gândeam că Dumnezeu mă va putea purta către Arad din Sibiu, ca să nu pierd cursurile pe care le am de predat dimineața.

Vă mulțumesc mult că ne vedem și vă mulțumesc că ați acceptat această întâlnire ca fiind una de suflet, în primul rând. Îmi cer iertare că stau jos, dar abia mi-am revenit la *cauciucurile* dreapta față (după o foarte recentă intervenție chirurgicală, n. n.) și n-aș vrea să mă vedeți forțând să stau în picioare și am să vă rog frumos să îmi îngăduiți, deși în subiectele despre Biserică, tineret – și orice vârstă, până la urmă – și Dumnezeu, se vorbește stând drept. Dar poți să stai drept și pe scaun, mă gândesc și am să încerc să fac așa.

Părintele Teofan m-a rugat și ne-am gândit împreună să vă punem la suflet un subiect care ne preocupă pe toți. Acesta este adevărul. Toată lumea este atentă la el, dar suntem foarte rar capacitați, inclusiv de sufletul nostru, să găsim imediat soluții care să ne privească și să

ne crească înspre soluțiile reale. Vin dintr-un mediu care a marcat foarte mult activitatea mea pastorală. Eu sunt băiat de cartier. Cartierul în care m-am născut la Brașov – *Steagul Roșu* – a fost lipsit de biserică până prin '82-'83, când șansa vieții (atunci credeam că-i șansa vieții, acum o numesc Pronie divină) mi-a îngăduit să fiu prezent la sfințirea bisericii noastre de acolo, când Înaltpreasfințitul Antonie, vrednicul de pomenire vlădică și părintele meu de suflet și hirotonisitorul meu ca preot, m-a uimit și m-a făcut să mă atașez altfel un pic de valorile creștine.

Nu am avut o cultură teologică asumată până la 20 de ani. Scriptura, sigur că făcea parte din cărțile de cultură pe care le-am citit și le-am asumat ca atare, dar atât. Mișcarea sufletului pe care Dumnezeu mi-a dat-o spre schimbarea vieții mele rămâne Prohodul, cântat în Vinerea Mare cu tata, pentru că tata era un cântăreț de excepție, în ciuda faptului că era frizer. Dar era un frizer din Șcheii Brașovului, crescut numai acolo, în vatra de la *Sf. Nicolae*, iar vatra aceea mi-a salvat sufletul.

Ce vreau să vă spun este că toți copiii, toți tinerii din lumea aceasta sunt înaintea noastră în vârtutea unei geneze trupești și a unei geneze culturale și pentru a putea să găsim soluțiile la drama pe care o parcurg – n-am numit-o tragedie, pentru că eu mai cred într-un final fericit al vieții noastre și fericirea noastră se cheamă Învierea în Hristos a fiecăruia dintre noi –, pentru a putea înțelege și pentru a putea ajuta înțelegerii vieții lor, suntem obligați să ținem cont de cele două lucruri: de o dramă genetică și o dramă culturală deopotrivă; de o geneză trupească și una culturală deopotrivă, de care nu putem face abstracție.